

[P. N. Petersen (Røje).]

stik imod denne opfattelse ved at forelægge dette forslag til rigsdagsbeslutning. Ja, vil man måske sige, men når det ene land efter det andet lader de pågældende repræsentanter gå fra mindretallet over til flertallet, kan Danmark ikke som det eneste land hindre den udvikling, som det store flertal indenfor Atlantunionen ønsker at fremme. Det kan jo lyde temmelig besnærende, men skal artiklerne 10 og 12 i Den nordatlantiske Traktat have nogen som helst mening som værn for de små landes livsvigtige interesser, der måske endogså kan være afgørende for de pågældende landes eksistens, er denne forklaring ikke holdbar. Hvor fristende det end ellers ville være, skal jeg afholde mig fra at kommentere denne besynderlige holdning nærmere.

Det, der her foregår, bekræfter påny, at hvad der end kan siges om det danske folk af godt og ondt, så er det i hvert fald ikke i udenrigspolitik, det danske folk har sin styrke. Vor historie har utallige eksempler derpå. Vor ulykke har været den, at vi altfor ofte har villet bygge på stemninger i stedet for på realiteter. Ja, den højtærede udenrigsminister smiler, det er der ikke noget at sige til, det skal han have lov til. Man kan sige om det danske folk, at det ikke forstår sig på rænker; det har vi måttet betale dyrt op igennem tiderne, og det må vi finde os i. Dette forslag til rigsdagsbeslutning bekræfter til overflod, at udenrigspolitik er ikke det danske folks stærkeste side, selvom vi råder over så fremragende kræfter som det ærede medlem hr. Federpiel.

Lad os genkalde i erindringen, hvad det er, der er foregået. To ministre rejser til Ottawa, skal vi sige med en forholdsordre fra det udenrigspolitiske nævn, en forholdsordre, der udtrykkelig går ud på, at ministrene skal stemme imod Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantunionen — af grunde, som er åbenbare for enhver, først og fremmest for de pågældende ministre selv. Det var jo ikke sådan, at Danmark stod alene med disse synspunkter i Ottawa; den højtærede udenrigsminister har nævnt adskillige lande: Norge, Holland — og i det andet høje ting nævnte ministeren også Portugal —, som stod helt og fuldt på samme linie, og den højtærede udenrigsminister fremhævede med tilfredshed, at der blev vist stor forståelse for de små landes synspunkter. De mindre lande indtager ikke en så tilbagesluttet plads indenfor Atlantsamarbejdet; som man ofte hører påstået, sagde den højtærede udenrigsminister

i folkettinget. Ak ja, man skal høre meget, før ørerne falder af. Det varede ikke længe, inden repræsentanterne for de andre bitte små nationer den ene efter den anden gik over til de store landes synspunkter, og tilsidst fandt de to danske ministre det hensigtsmæssigt at telegrafere til udenrigsnævnet i København om en ny forholdsordre, der pålagde dem ikke at modsætte sig optagelsen af Grækenland og Tyrkiet i Atlantunionen — nøjagtig den modsatte holdning af den, de ellers var forpligtet til at indtage. Det udenrigspolitiske nævn efterkom anmodningen. Det er dansk udenrigspolitik i det herrens år 1951.

Da vi indenfor det radikale venstre for halvtredie år siden stemte imod Danmarks tilslutning til Atlantunionen, var det udfra den betragtning, at en sådan tilslutning under hensyn til vort lands geografiske beliggenhed medførte en uforholdsmæssig stor risiko for vort vedkommende; derfor ville eller kunne vi ikke tage medansvaret for en tilslutning til Atlantunionen. Jeg behøver ikke at uddybe dette nærmere, da jeg tidligere her i salen har haft lejlighed til at gøre rede for vore synspunkter i så henseende. Denne risiko for vort land erkendes jo også af Atlantpagtens tilhængere, der blot ikke tillægger denne risiko samme vægt, som vi gør. Men enten vi nu synes om det eller ikke, er Den nordatlantiske Traktat en kendsgerning, som vi kun kan tage til efterretning; og vi må så håbe på, at den ikke giver anledning til større vanskeligheder, end man kan overvinde. Derfor tror jeg, at det er gået mange, som det er gået mig, at de blev pinligt overrasket ved at erfare, at denne risiko nu yderligere forstærkes gennem Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantunionen.

Under forhandlingerne i det andet høje ting kom retsforbundets ordfører, hr. Hans Hansen (Rørby), med en pragtfuld begrundelse for retsforbundets holdning overfor den beslutning, rigsdagen skulle tage i forbindelse med det alvorlige problem, vi her stod overfor. Han mindede det andet høje ting om, at han i sin tid stemte imod Danmarks tilslutning til Atlantpagten, men nu da denne pagt var en kendsgerning, kunne han ikke se, at nogen kunne have noget imod, at også andre lande blev optaget i Atlantunionen, når de gerne ville. Derfor syntes han, at Grækenland og Tyrkiet også skulle optages, når de selv havde lyst til det. Jeg må jo nok sige, at det er en vidunderlig opfattelse af den udenrigspolitiske situation, som den arter sig i øjeblikket. Folketingsmand Hans Hansen (Rørby) op-